

Priestor pre život

Cena časopisu Priestor pre život pri pouličnej distribúcii je zdarma. No budeme radi, keď vydávanie časopisu podporíte sumou 10 Sk. Touto sumou podporíte nie len vydanie ďalšieho čísla, ale aj organizáciu, ktorá ho vydáva. Za pochopenie Vám ďakujeme.

Ročník II. * číslo 14 - 2004 * cena 10 Sk - pri pouličnej distribúcii zdarma

Slabé a choré teliatko určené na utratenie je ďalším obyvateľom kempu.

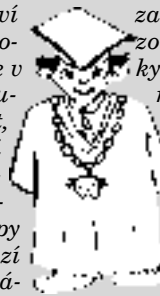
Úvahy hlúpeho Jana

Múdrost, získanie najvyššieho vzdelania, štúdium cudzích jazykov a všetky tie ospevované „dôležitosti“ tejto doby sú len ilúziou šťastia po ktorom túži každá ľudská bytosť. Genialitu nedosahujeme poznáním svetských múdrostí, či poznávaním objaveného, skutočnú genialitu dosahujeme nepočutelnou rečou citu, čiže rečou ducha. Hlúpy Jano radí tomuto svetu, i keď jeho hlas je tichý a často nepočutelný v médiách, že múdrost je v nás, nie v knihách, duchovným majstrom či filozofiách.

Keď v rozprávkach zlyhali rytieri, mládenci s bohatých rodín, či kráľovskí synovia, objaví sa hlúpy Jano a poráža zlo. Nežijeme v podobnej dobe, ľudia? Nemáte pocit, že sme vyskúšali všetko dôveryhodné aj všetkých dôveryhodných? Hlúpy Jano ktorý porazí zlo, sa objaví na základe vašich túžob, ľudia! Len Vy ste jeho tvorcami!

Objavujeme nadalej svojho hlúpeho Jana v nás samotných, tak ako zas prehovoril jeden, zo západu republiky. Tým, že ho nazveme hlúpym, ho nemôžeme uraziť, lebo jeho hlúposť môžu pre niekoho vyzerat čertovsky múdro. Kiež by bol svet bohatší o hlúpych Janov ako na múdrych hlupákov.

Čítajte na strane 2

OZNAM

Možno ste si všimli naši milí čitatelia že sa zmenil text v záhlaví časopisu Priestor pre život. Stalo sa to tým, že sme sa pokúsili distribuovať náš časopis aj iným spôsobom ako pouličnou ponukou formou podpory, tak ako ste boli zvyknutí doteraz. Oslovili sme distribučnú firmu Mediaprint Kapa a stalo sa naše pranie skutočnosťou, dostať naše skromné noviny do predajných stánkov. Takže je možné zaobstarat si náš časopis aj v novinových stánkoch, na poštách a inde. Veríme, že touto formou sa dostaneme k mnohým, ktorí mali problém získať náš časopis, doteraz len na námestiach našich miest.

Ďalej Vám chceme oznámiť milí čitatelia, že našu redakciu obohatila nová redaktorka Jarka Avalon. Na tomto čísle, je poznať jej rukopis, a spoločne veríme, že bude prínosom a obohatením do ďalšej spoločnej práce.

Editorial

Je to vo verejnom záujme?

Mnohí nám vyčítajú podľa všetkých svetských pravidiel, že prečo sme si nevybavovali stavebné povolenie na náš kemp ktorému hrozí zbúranie. Keď im hovoríme, že sme urobili množstvo pokusov od samého začiatku aby sa tak stalo, aj tak nám málokto verí.

Takže k vysvetleniu tohto problému pristúpime s inej strany. Dva roky náš kemp stojí a poskytol núdzové ubytovanie pre viac ako sto ľudí bez domova. Naším riešením sme zamútili kalné vody, mnohých organizácií ktoré majú v svojich cieľoch pomáhať bezdomovcom. Na Slovensku sú desiatky organizácií ktoré sa honosia pomocou tejto sociálnej skupine. Spravidla pomoc končí na papieri, resp. využitia grantov a dotácií. Keby sme jednali podľa svetských pravidiel, tak by sme tiež mohli do dnes fungovať iba na papieri. Povedané ešte jednoduchšie, keby sme kemp nepostavili ilegálne, tak by dodnes ani nikdy nestál. Či sme nepočuli o Žakovciach, kde na farskom pozemku vybudovali útulok pre bezdomovcov a roky trvala jeho legalizácia? Sú veci a dobré projekty, ktoré cez predsudky sú v praxi nerealizovateľné. Ľudia sú dokonali v množstve argumentov prečo sa niečo nedá urobiť. Vymyslia si také argumenty o ktorých sa človeku ani nesníva.

Na nás si vymysleli, že naše riešenie je v rozpore s verejným záujmom. Keď argumentujeme že naše riešenie je v záujme verejnosti, tak sa na nás dívajú ako keby sme spadli z neba. Posúďte sami, milí čitatelia čo robíme v rozpore s verejným záujmom.

Nemusíme byť odborníkmi na znalosti práva, sociálnej práce, medicíny a iných odborov, aby sme vedeli, že:

1. Je lepšie pre verejnosť a rozhodne výhodnejšie ako

by mali títo ľudia prespávať na zástavkách, pivniciach, železničných staniach, parkoch. Na týchto miestach často zanechávajú neporiadok, výkaly a pod., je dobré pre verejnosť že títo ľudia neobťažujú ľudí na týchto verejných priestranstvách.

2. Je lepšie pre verejnosť aby títo ľudia sa mali kde umyť, ísť na potrebu, čisto sa obliecť, nakoľko môžu byť aj prenášači rôznych nákazlivých infekčných chorôb ako sú tuberkulóza, žltacka a iné. Tým, že miesto WC používajú verejné priestranstvá ako sú parky, prímestské lesíky, mestské kriky ohrozujú deti ktoré tieto miesta využívajú na hranie.

3. Je v záujme verejnosti aby sa týmto ľuďom poskytovala možnosť privyrobit si, a tým nepriamo znížiť množstvo krádeží, lupčieho a inej kriminálnej činnosti.

4. Je vo verejnom záujme aby sa týmto ľuďom obnovovali pracovné návyky, zodpovednosti za samého seba. Týmto riešením sa pomáhame zbavovať daňových poplatníkov veľkej daňovej záťaže a tieto neprispôsobivé osoby. Naši obyvatelia sa vo veľkej miere žijú s vlastnej iniciatívy.

5. Je vo verejnom záujme pomáhať neprispôsobivým občanom nie len s estetických a morálnych dôvodov, čo by malo byť prvoradé. Ak niekoho neosloví morálny a etický dôvod možno že ho osloví čiste ekonomické zdôvodnenie.

Naše zdôvodnenie nie je zďaleka vyčerpané, sú to aj iné aspekty vyplývajúce s medzinárodných zmlúv, Ústavy SR a mnohých iných oblastí.

Vidíte, snažíme sa aj argumentovať, a predsa sa zdá, že nás nikto nepočúva z radov kompetentných. Alebo sa nám to len zdá, asi sme zasa uleteli s reality? Čo vy na to milí čitatelia?

ISSN : 1336-4170

Vážení naši čitatelia

Naše noviny nesú názov „Priestor Pre Život“ a nie je to náhoda. Chceme venovať pozornosť všetkým ľuďom, ktorí sa svojím spôsobom života – či už dobrovoľným alebo nedobrovoľným – vymykajú z rámca „normálneho“ životného štýlu. Pokiaľ sa to týka práve aj Vás, alebo viete o niekom, kde by bolo vhodné venovať zvýšenú pozornosť verejnosti - či už z dôvodu pomoci, alebo len odkúšaného nápadu, ako sa dá lepšie, plnohodnotnejšie využiť život človeka, či z nepriaznivých okolností vyťažiť viac, ako je bežné – dajte nám vedieť, napíšte, telefonujte, mailujte. Možno máte nápad, ako našu činnosť zlepšiť, zefektívniť. Nebránime sa ani hlasom kritiky a oponentov, len by sme radi uvítali ku každému kritickému slovu zároveň aj návrh na lepšie riešenie. Nemyslíme si ani my, že máme patent na život, ale užitoční byť chceme.

V rámci našich možností publikovania radi zviditeľníme skryté osudy, ktoré si zaslúžia pozornosť širšej verejnosti. Tešíme sa na vaše návrhy, postrehy, nápady a postoje. Právo na svoj priestor v živote majú všetci! Sme tu pre vás všetkých, aj pre Vás osobne.

Vaša redakcia PPŽ

LISTÁREŇ

Prečítala som si trináste vydanie Vášho časopisu. Nedalo mi Vám napísať.

Pravá pravda je, že ste ozaj „spadli z neba“, lebo ste našli cestu ako pomáhať a robíte to konkrétnymi skutkami. Takých ako ja, čo opodial postávame a nevieme čo by sme mali robiť je určite viac.

Každodenne týchto ľudí stretávame na uliciach a nevieme „ako na to“.

Cez Vás sa im prihovoral Boh, aj keď to akokoľvek nadnesene znie. Cez Vás im hovorí, že nie sú sami a ani zatratení. Nepotrebnú odsúdenie, ale jednoduchú pomoc a veľa lásky bez očakávania vďačnosti. Keď objavajú, že aj pre nich je tu miesto, raz stratia nedôveru v samých seba a pociatia v sebe existenciu Boha. Budú zachránení a stratia aj potrebu ubližovať svojmu okoliu. Naplní sa im život.

Náboženské učenie v našej kultúre nás učí, že náš Boh je vysoko nad nami, treba sa mu klaňať a vyžaduje od nás rôzne obrady. Lenže On nie je ďaleko, on je v nás. To znamená, že aj v každom bezdomovcovi, aj on je jeden z nás. Nikto nie je oddelený od veľkého celku. Pokiaľ je niekto kto pri nás žije v utrpení, trpíme všetci. Nie sú oni a my.

A nie je pravda, že človek svojim malým dielom, ktorý priloží k rozmnožovaniu dobra okolo seba nič nezmení. Každý aj ten najmenší krok nás približuje k cieľu. A ten je, aby sme našli všetci v sebe aj v druhých lásku. Nech sme akokoľvek odlišní. Nikdy svoju prácu nevzdajte, aj kvôli nám ostatným čo máme domov...

Beata

Odpoved našej redakcie

Ďakujeme, pani Beáta, za Vaše povzbudivé slová. Môžeme Vás ubezpečiť, že Váš úmysel, vyjadriť svoj postoj aj písomne, bude záručené naším rozhodnutím pokračovať smerom, ktorý sme si vytýčili.

Každé pozitívne slovo ocenenia, ktoré dostaneme, nielen poteší, ale aj znásobí naše sily, posilní základy, na ktorých stavíme náš projekt pomoci ľuďom v krízovej životnej situácii. Je pravda – a sme si toho vedomí – že je oveľa viac tých, ktorí – ako správne poznamenávajú aj Vy, pani Beáta – čo postávajú opodial, majú k veci svoj názor, ale z rôznych dôvodov neprezentujú svoj názor otvorene. Je to pochopiteľné, veď každý má dnes vlastných starostí a problémov dosť, značné množstvo práve aj našich čitateľov musí denne vynakladať nemalé úsilie, aby si udržalo svoj existenčný štandard.

O „Múdrosti“ múdrych a o „hlúposti“ hlupákov

Človek svojho stvoriteľa môže a má poznávať, môže sa mu približovať, nie však rozumom, ale svojou najvyššou podstatou pochádzajúcou od Boha – duchom – citom! Ľudský duch vznikol z Ducha božieho, Ducha Svätého. Iba duch človeka, prejavujúci sa cítením, predstavuje rovnorodý most k poznávaniu Boha. Cit stojí v človeku vyššie ako rozum, vyššie ako myšlienka. Každý našej jednotlivkej myšlienke predchádza akt vôle – chcenie. A vôle i chcenie sú taktiež prejavmi ducha. Človek je stvorený na obraz Boží.

Vezmime si napríklad novo narodené dieťa. Nikto nepochybuje, že je človekom už od narodenia, hoci nemožno hovoriť o nijakom myšlienkovom živote. V dieťati je od samého začiatku, od prvej minúty, prítomné citové prežívanie. A to je to čo ho robí človekom! V neskoršom veku keď už dokáže formovať myšlienky i slová je u neho citové prežívanie aj naďalej prvoradé. Preto patrí detstvo k najkrajším obdobiam ľudského života, preto si uchovávali obrazy a prežitia detského veku sviežosť a ostrosť do neskorých rokov – cez cit sú pevne vtlačené do ducha človeka. A preto i Pán Ježiš hovoril: „Buďte ako deti, inak nevojíte do Kráľovstva Božieho“. Pán nám tým odporúčal zachovať si po celý život nadradenosť citového prežívania nad rozumom, lebo cez cit máme spojenie s Výšinami, so Svetlom.

Podobne ako dieťa malo i celé ľudstvo v rannom štádiu vývoja hlbšie spojenie so svojou najvyššou podstatou – duchom. Keď však pozorujeme život dieťaťa, s pribúdajúcimi rokmi sa žiaľ vyvíja neúmerne veľký tlak na rozumovú zložku jeho osobnosti. Učitelia, rodičia i celá spoločnosť vidia jeho úspešnosť iba v čo najvyššom vzdelaní a rozumovej zdatnosti. V tejto životnej ceste dieťaťa sa dokonale odráža osud celého ľudstva polapeného do pasce rozumu.

Je všeobecne známe, že tie časti ľudského tela, ktoré sú veľmi zaťažované časom zmocnejú a zosilnejú. A naopak, často primárne zaťažované zoslabnú a ochabnú. Podobný proces prebieha i pri nadmernom tlaku na rozumovú vzdelanosť. Centrum rozumu, veľký mozog sa rozvíja a naopak malý mozog, ktorého je úlohou je preberať a spracovávať podnety citu, slabne a ochabuje. Nastáva nerovnováha a disharmónia. Časom dochádza výraznému obmedzeniu, či dokonca úplnému znemožneniu spojenia s duchom. Rozum, ktorý mal človeku slúžiť ho zrazu podmaňuje a stáva

sa jeho pánom. Keďže rozum je hmotný, prestáva ním ovládaný človek chápať akékoľvek veci presahujúce obmedzené rozumové možnosti. Stáva sa materializmom. Nemá už porozumenie a ani potrebu pre veci duchovné. A keď mu snáď ešte ostalo dobré chcenie a snaha dopátrať sa pravdy, je v ňom žiaľ rozumová zložka jeho osobnosti už tak prepestovaná, že ňou chce nakoniec

uchopiť aj poznanie o Bohu. A to je príklad teologického štúdia. Nadmerným používaním rozumu sa teda oslabuje alebo načisto stráca to najcennejšie, čo človek má – spojenie s Duchom prostredníctvom Citu. A bez tohto spojenia – bez neomylnnej schopnosti citu rozpoznať pravdu, stávajú sa otroci rozumu lístkom vo vetre rozličných názorov, právd, presvedčení a protirečení. Každý z nich má svoju vlastnú pravdu a už neveria, že by mohla existovať Pravda objektívna a absolútna, pretože vlastné rozumové obmedzenie im nedovoľuje sa k nej dopracovať. Zakrpatená schopnosť zdravého cítenia je príčinou nepreberného množstva prúdov, siekť a cirkví. Ľudia stratili zároveň schopnosť rozoznať skutočné dobro od zákernosti zla, ktoré za masku dobra skrývajú. Iba preto mohli byť do vedenia štátov dosadení vodcovia, ktorí sa nakoniec stali strojcami teroru, vraždovania, apokalyptických vojen. Bezuzdné drancovanie prírody, necitlivosť človeka voči človeku, zlé vzťahy, vojny, hlad, utrpenie a mnoho iného je dôkazom absencie najzákladnejšieho ľudského cítenia. A tak to ide s nami s kopca paradoxne práve preto, čo sami považujeme za najvyššiu prednosť – pre náš prebujnený rozum. Aby sme iba neoteoretizovali, v pozrime sa na príklad z histórie, potvrdzujúci túto skutočnosť. Pozrime sa na povolanie židovský národ v ktorom existovali rôzne skupiny. Najvýznamnejší boli farizejovia a zákoníci. Farizejovia sa vyznačovali prísnyim dodržiavaním Zákona a zákoníci boli odborníkmi na jeho výklad a vyučovanie. A predsa sa ani jediný s nich, z tejto elity duchovného snaženia povolného národa, nestal učeníkom Pána Ježiša. Práve naopak! Oni prví usilovali o jeho odstránenie a nakoniec ho zavraždili. Paradoxne tí, ktorí sa považovali za služobníkov Boha, ho nakoniec neboli schopní v jeho Synovi rozoznať. Prečo asi? Práve pre nadmerne prepestovaný rozum, ktorý ovládol ich osobnosť a úplne znemožnil čistotu cítenia.

Iba citom – rovnorodým mostom ľudského ducha k Bohu je možné roz-

prístupu bude náš svet lepší? Akým právom sa kompletne vyjadrujete o spoločenskej vrstve ľudí, že sú nevzdelaní a leniví?! Viete o tom, že približne každý tretí z nich má za sebou vzdelanie s maturitou? Ba čo viac, ja osobne viem o jedincovi, ktorý má za sebou kariéru právnik! Z čoho usudzujete, že sú všetci leniví?? Len nevelké percento z nich možno áno, ale % oveľa väčšie má ohotu a prianie pracovať, ne jeden aj pod svoju vlastnú úroveň vzdelania či schopností! Alebo im ich súčasnú pozíciu vyčítate z hľadiska toho, že nemali a nemajú dostatok schopností (či žalúdok?...) presadiť sa v dnešnom svete podvodov, mafie a bezohľadných politických ťahov?! Nechcem týmto tvrdiť, že neexistuje aj zdravé prostredie existencie a práce v dnešnej spoločnosti, ale aj to sa už pomaly mení na zákony džungle, kde prežíva len silnejší, a ten, kto nemá zuby žraloka, ak neklesá na dno, má čo robiť, aby sa udržal. Toto k tomu Vašmu miešaniu pliev so zrom, takže nie všetci bezdomovci sú len plevy!

Že pijú... skúste si osvojiť svoj životný priestor po verejných železničných staniach, špinavých podchodoch a kanáloch, s čistým, jasným vedomím, 24 hodín deň za dňom! Len veľmi obmedzený človek môže nemať pochopenie preto, že sa snažia svoju situáciu prežiť prijateľne aspoň tým, že si na pár hodín utopia svoje zmysly a vnímanie alkoholom. (Ja sama som úplný abstinent, takže toto nie je pre nich ospravedlnenie, ale jednoduché chápanie príčin.)

Fajčia... prosím Vás pekne, pri tých miliónoch kusov predaných cigariet u nás – to všetko končí len v pľúcach bezdomovcov?! Vari nefajčia rovnako ľudia vážených postoch, vo vysokých politických funkciách, samotní lekári...? Napadne zdravého človeka ich všetkých z tohto titulu odsudzovať?! Argumenty akej hodnoty to tu predkladáte??

Považujem sa za človeka vysoko tolerantného k odlišným názorom druhých ľudí. Ale Vaše slová ma rozhorčili na najvyššiu mieru. Z hľadiska vlastnej sebareflexie Vám však snád môžem podakovať, že mi Vaše slová nadstavili zrkadlo, ako veľmi treba zrejme na mojom vedomí tolerancie ešte pracovať. Uistujem Vás, že aj budem. Ale predtým Vám ešte, „vážený kresťan“, dokončím svoj postoj k Vašim názorom.

Z Vašich jedovatých, nekompetentných slov prská ťažká energia stredovekej inkvizície. Naša doba Vám dovoľuje len vyvíjať iniciatívu pri zrušení kempu (ale čím Vám osobne môže vadit pár ľudí, zabúdených vo svojich životoch, ktorí sa snažia prežiť na nevelkom spoločnom území?? Zostáva Vám menej priestoru na pohyb? Kradnú Vám vzduch na dýchanie??...) Ak by sme my všetci – ja, bezdomovci a Vy osobne vyskytovali v dobe temna stredoveku, mohli by ste vidieť samého seba, ako Vám od pôžitku tečú sliny, keď nás všetkých upalujete na hranici! Alebo v bližšej histórii – rozhodne by ste urobili kariéru v Hitlerových kruhoch pri pálení „odpadu ľudstva“ v plynových komorách!

Na mňa teda Vaše slová dýchli takýto hnľobný zápach, milý môj spoluobčan (či sa Vám to páci, alebo nie, aj my dvaja sme si pred Bohom rovní!) A k tomu všetkému si ešte aj uzurpujete právo tieto svoje názory vydávať za univerzálne, jedine správne? Alebo to aj vlastný úsudok „všetkých ostatných“ má pre Vás takú nulovú hodnotu, že si dovoľíte im vnucovať, čo si majú kupovať a čo čítať?!

Poviem Vám, že nie som vôbec nadšená týmito svojimi vlastnými slovami, z ktorých zaiste tiež tryská rozhorčenie, aj keď z iného smeru, ako bolo rozhorčenie Vaše nad bezdomovcami. Táto situácia mi ale dovoľila zase o niečo viac pochopiť spravodlivý prejav nesúhlasu Ježiša, keď sa neudržal a vyhánal kupcov z chrámu bičom. Niekedy naozaj ľudská tuposť a zloba jednoducho nedovoľuje mierne reakcie! Aby som si opät našla svoju mieru vnútorného pokoja, zostanem vo Vašom prípade pri závere, že aj Vy, „vážený kresťan“, sa len momentálne nachádzate na určitom stupni svojho duchovného vývoja. Asi je to jediné ospravedlnenie, ktoré Vám ponecháva právo na tieto Vaše názory. Ešte to asi nebudete schopný pripustiť, ale buďte si istý, že Zákony Vesmíru a života Vás skôr či neskôr budú posúvať vo Vašom vývoji ďalej. No a z pozície Vašho momentálneho postoja, Vám veru skúsenosti posunu, ktoré Vás čakajú, ani trochu nezávidím.

Spoveď milenky vraha

Časť tretia

Na chate som už bola týždeň, došlo mi jedlo. Nedefinovatelná túžba po rozkoši ma spaľovala. Bála som sa odísť a niečo si kúpiť jesť. Večer prišlo auto a vystúpil s neho nejaký cudzí chlapec.

Pavla vzali pre drogy, stihol ma sem poslať, máš čo jesť? Povedal pred dverami. Nie. Odpovedala som. Vybral s tašky veci a posadil sa. Ostal do večera. Zakúrili sme v krbe a pustili hudbu. Pichol si. Chceš? Opýtal sa. Súhlasila som. Ostal štyri dni. Striedavo sme si pichali a milovali sa.

Pavol, pustili ťa? Čakáš na mňa tu pred kostolom?

Áno, nastúp! V aute bolo ticho, Pavol prehovoril. Prečo mlčíš? Na čo si bola v tom kostole? Čo si tam všetko vytrepala? Hľadala som klud duše. Zrazu. Povedal Pavol.

Prišli sme do bytu, bola tam zábava v plnom prúde. Aj ten chlapec s chaty. Nevšimol si ma, ako keby ma nepoznal. Večer mi Pavol povedal: Obleč sa, ideme von. Cestou k rieke mlčal. Zastali sme na brehu, nebolo to nič zvláštne. Chodili sme tam občas. Odstavil auto v kríkoch. Šli sme sa prejsť a na odlahlom mieste, tesne pri vode, zastal. Vybral pištoľ a namieril na mňa. Teraz hovor! povedal. Nedokázala som na nič myslieť. Bola som si vedomá viny. Zaznel výstrel a ja som stratila rovnováhu a padla som do vody, svet sa zavrel nad mojou hladinou.

V nemocnici mi povedali, že som mala šťastie. Bola som v bezvedomí a zachránili ma náhodní milenci túlajúci sa okolo rieky.

Pavla odsúdili za vraždu a myslím že ho už dlho neuvidím. Neprezradil ma, ostala som na slobode.

Zanedlho sa začal u mňa prejavovať abstinenčný syndróm. Potrebovala som si pichnúť. S Pavlom som stratila aj kontakty. Všetci jeho priatelia sa mi otočili chrbtom. Spomenula som si, ako Pavol hovoril o recepcnej v hoteli, že tým krmi dievčatá. Išla som za ňou.

Hľadáte niekoho? Áno, Vás pani recepcná. Pamätám sa na vás, chodili ste tu s Pavlom. Pavol odo mňa odišiel. Skôr ho vzali, však dievčatko. Nemala si v tom prsty? Milovala som ho, povedala som. V čom je problém?, hovorí recepcná. Potrebujem dávku. Máš peniaze? Nemám, povedala som. Ako si to predstavuješ, myslíš, že som mikuláš?

Ozval sa telefón, recepcná do telefónu útržkovite hovorí. Áno... Áno... prosím včera išla do Tatier so zákazníkom. Inú? Novú? Dobre zoženiem...

Mám pre teba prácu, môžeš si za-

robiť a potom mi to zaplatíš. Povedala recepcná. Budeš robiť spoločnosť cudzincom. Čo ti dajú bokom, si môžeš nechať a snaž sa byť dobrá dajú viac. Tu máš kľúč od 117-stky, choď sa osprechovať, donesiem ti nejaké šaty.

Bolo mi jasné čo odo mňa chce. Čo teraz. Potrebujem dávku... Zúfalo, zbláznim sa. Urobím, čo chce.

Už si? Ozvala sa recepcná za dverami. Tu máš voňavku, ale jemne, nech ťa necítiť v celom hoteli. Poď sem, pichnem ti! Piš si to niekam, aby si sa potom nehádala, keď sa budeme účtovať.

Po droge sa cítim stále uvoľnenejšia, zabudnúť... Aspoň na chvíľu zabudnúť na všetko, na celý svet, na Pavla... Milujem ho stále... Prečo som taká hlúpa...? Uvoľnenie... Prijemný pocit...

Ozvala sa recepcná. Tu máš šaty, veľa toho nezakrývajú, ale z hotel v nich nechod. Chod na 215-stku, čakajú ťa!

Vo vnútri hlasná hudba a počujem hovory viacerých mužov. Otvorím dvere. No pod bábika, recepcná má vkus, dobre vyzeráš, čo si dáš?

Jeden s tých troch ma chytil za ruku a vtiahol dnu. Boli traja a zatmelo sa mi v očiach.

Po tom čo so mnou robili všetci naraz, akým spôsobom s akými vecami som ostala nevládne ležať na koberci a tiekla so mňa krv. V nemocnici pri prehliadke zistili, že som tehotná. Keď som si to prepočítala, otcom bol Pavol. Takto ma Boh potrestal, dieťa mi bude stále pripomínať, že som ho zradila. Ako mu to poviem...? Ak mu to niekedy poviem. Ale ešte nebol všetkému koniec. Dieťa sa narodilo predčasne a s poškodeným zdravím. Vraj s tých drog, čo som brala. Upadla som do letargie, stratila som záujem o celý svet. Vtedy sa rodičia dozvedeli čo sa vlastne deje. Poslali ma na liečenie. Dieťa ostalo v nemocnici, vraj nie som schopná sa o neho postarať a keď sa ako tak pozbiera, dajú ho do detského domova.

O dva mesiace mi otec prišiel povedať, že zomrelo. Zomrela aj prámienka na Pavla. Cítila som prázdnotu, bola som sama medzi ľuďmi. Teraz by som potrebovala únik, ale v tomto ústave nás prísne strážia, nedostanem sa k ničomu...

Zabudnúť... zabudnúť...

Vraj v horúcej vode, za krv nezráža, napadlo ma, aké mám tenké žily...

Napustím si horúcu vodu do vane, ostrou črepinou zvyšku pohára si režem vlastné žily.

Úlava... Bože... Ako mi je dobre... Pavol...

Prišlo e-mailom

Volám sa Eva. Možno by sa podobný projekt ujal aj v tejto oblasti, chcelo by to asi zistiť koľko bezdomovcov žije tu u nás a či by mali záujem. Mohla by som prísť k Vám na zaučenie. Viem, že by som z toho finančný zisk nemala, ale v živote nejde iba o peniaze. Štve ma, že mrhám energiu v práci za pár korún ktoré stačia na prežitie, pritom majiteľ firmy bohatne viac a viac. Rada

by som svoju energiu venovala užitočnejšej činnosti. Chcela by som pracovať pre ľudí, ktorí to potrebujú a nie pre tých, ktorí majú dosť a ešte chcú viac a pritom vykorisťujú svojich zamestnancov. Možno by ste aj Vy našli pre mňa uplatnenie. Som strojárka, robím účtovníctvo, ovládam jazyky, ručné práce, jogu, vegetariánsku kuchyňu, pestovanie zeleniny...

Čo na to v redakcii

Milá Eva!

Srdečne a úprimne ďakujeme za Váš list v ktorom okrem túžby niečo urobiť je cítiť reálnu ohotu sa na tom podieľať. Ľuďi ako Vy je veľmi málo, radšej sa realizujú pre seba v zarabani peňazi, alebo pre svojich zamestnávateľov, ktorí sa vo svojej spotrebe neobmedzujú, no radi obmedzujú platy svojich zamestnancov.

Vaša ochota pomáhať ľuďom s okraja spoločnosti je obdivuhodná, aj keď netušíte aké prekvapenia Vám títo ľudia prinestú. Väčšinou prevláda názor, že len nevdak bude odmenou. Ja, čo robím s týmito ľuďmi už niekoľko rokov, Vám prezradím jedno, moje tajomstvo. Okrem prvkov nevdaku (plynúcich len z mojich pochabých očakávaní) zažívam pravý opak, zažívam vdaku, ohotu, vidím aj zmenené osobnosti a kdečo iné. A musím priznať, že tie pozitívne prvky vysoko prevyšujú nad tie negatívne. Poznáam aj knižka ktorý prichýlil bezdomovcov a oni ho okradli a zbili. Ja som sa s podobnou skúsenosťou ešte nestrelol a keby aj, tak viem, že by som si to zaslúžil a to som sa stretol už s mnohými deťmi bezdomovcov s často pochmúrnou minulosťou.

To som Vám spomenul len moje doterajšie skúsenosti a nemusia vystihovať realitu všeobecne. Pýtate sa či by bol záujem o podobné riešenie u Vás v Leviciach. Nemôžeme povedať či to u Vás funguje lepšie či horšie, vieme len, že k nám sa chodia pýtať ľudia na ubytovanie veľmi často, a vôbec nie sú to ľudia ktorí nám pripomínajú vyberačov kontajnerov- bezdomovcov. Sú to aj ľudia bývajúci na internátoch, ubytovniach, nestácia platiť byt, sú to dôchodci aj mladí, zamestnaní aj nezamestnaní, skrátka ľudia rôzni. Myslím si, že so-čiálna situácia nie je moc rozdielna medzi jednotlivými mestami a často aj regiónmi.

Jedným z cieľov nášho združenia je rozširovať naše riešenia ktoré sme nazvali v prvej etape Verejných kempy aj pre iné mestá Slovenska. Samozrejme netrváme na tomto názve, môžeme to nazývať rôzne ako napríklad: Alternatívny tábor, Ostrov uprostred civilizácie, Altrneatívne sídliská či iných názvov. Prvými obyvateľmi môžu byť bezdomovci rôznych typov, ktorí sa často už vyrovnali s mamonárskym spôsobom života ktorý žije drvivá väčšina. Preto sa hovorí, že poslední môžu byť prvými a prví poslednými.

Samozrejme drvivá väčšina ešte dnes nechápe, že ľudia majú právo aj povinnosť okrem vládneho zlatého teľata vyznávať aj iné hodnoty a preto budú nám hádzat polená pod nohy. V tom

bude vládnuca väčšina nekompromisná a podobné „tábory“ ako ten náš sa budú budovať veľmi ťažko. Sami už máme v tom bohaté skúsenosti, že predsudky, arogancia mocných nepozná hraníc. No verte, že tento „boj“ sa nedá doviest do neúspešného konca? Nedá sa prekonať túžba ľudí po spravodlivejšom svete, po svete kde bude viac Lásky ako peňazi. Kde budú ľudské hodnoty povýšené nad všetko ostatné. Dnes mamonári obsadili všetky médiá a vnucujú svoje pozlátká bez obsahu. Ľudia prázdni „žerú“ túto víziu v duchu hesla: Stokrát opakovaná lož sa stáva pravdou. Množstvo súťaží v televíziách a iných médiách núti ľudí zabudnúť na svoju podstatu, ľudia v slepých vášniach sú ako býci ženúci sa za červeným súknom. Manipulátori ovládajúci médiá si dobre uvedomujú ako ľudia odpútať od svojej podstaty.; Manipulovaný dav sa ženine za ich víziou a oni si pri tom plnia vrecká. Tento jav spôsobuje ľudská nevedomosť, keď slepi vedú slepých a tvrdia, že vidia.

Prejavili ste ohotu o zaučenie v našom kempu na vlastné náklady, už túto Vašu ohotu vysoko oceňujeme. Viac-krát sme vyzvali v našich novinách o záujemcov o túto prácu. V prvej etape by sme boli radi keby ste sa zaujímali vo svojom okolí o možnosti zriadenia kempu pre bezprístrešných. Naša organizácia v tom nemusí a môže figurovať, pre nás je dôležité aby sa niečo podobné vybudovalo a samozrejme radi v tom pomôžeme. Už dnes máme ľudí z radov bezdomovcov ktorí by boli ochotní ísť do ktoréhokolvek mesta a pomôcť vybudovať kemp či čokoľvek iné s podobným zameraním. Ochoťných dobrovoľníkov by sme vedeli nájsť viac a nepochybné aj Vy Evka ste jednou z nich. Tieto alternatívne spoločenstvá ktoré by mohli žiť v súzvuku s prírodou by mohli byť veľkým naplnením pre mnohých ľudí a nemuseli by to byť bezdomovci.

Takže to zaučenie by bolo aktuálne až vtedy, keby sme takú možnosť mali vo Vašom meste či niekde inde. Skúste zistiť čo by sa dalo v tom urobiť. Ak sa nám to v prvej etape nepodarí, nezúfajme hľadajme ďalej.

Sme radi že sme Vás poznali, ste našim človekom, i keď ešte dnes nevieme využiť Vaše schopnosti, verím, že to pomíne a nebudete stále pomáhať nachávať vrecká už dnes aj tak plné.

Skúste sa poinformovať, čo by sa dalo či nedalo a hlavne sa nám ozvite.

S pozdravom a úprimným poďakovaním D. Diškanec OZ Proces-3 Martin

Ale prajem Vám ich z toho dôvodu, že v konečnom dôsledku budú len pre Vaše dobro.

Čo ma ešte mrzí? Ako vyhlasujete, viac si tieto noviny nemáte v úmysle kúpiť, to by znamenalo, že ani tieto slová, ktoré Vám osobne adresujem, nebudete už čítať. Ale ja zostávam veriť v jedno, že totiž Božie sily (či mlyny?...) si nájdu spôsob, akou cestou sa skôr či neskôr dostanú práve aj pred Vaše oči. Keď sa tak stane, chcem dúfať a zároveň vo Vašom vlastnom záujme Vám želim, aby ste v tej Vašej gigantickej pýche ega dokázali uvoľniť aspoň maličký priestor pre niečo, čomu skutoční kresťania zvyknú hovoriť POKORA!

Už len malá poznámka na zamyslenie všetkým, ktorí zdieľajú podobné názory ako na začiatku citovaný kresťan:

Evanjeliu podľa Lukáša 5.kap./30,31

Reptali teda farizeji a ich zákonníci a hovorili Jeho učeníkom: Prečo jete a pijete s colníkmi a hriješníkmi?

Ježiš im odpovedal a riekol: „Nepotrebujú lekára zdravia, ale chorí!“

Čo myslíte, keby sa Ježiš objavil v našej dobe, išiel by zasadnúť k stolu vysokých a vážených činiteľov, či „lepších“ ľudí z vyšších vrstiev, alebo by svoju prítomnosť venoval radšej ľuďom v prostredí Verejných kempov pre bezdomovcov, ako je napr. v Martine? Ktorí by mu boli bližší úprimnosťou ľudského prejavu? Odpoveď Vám dáva samotná Biblia: Ktože si TY, čo máš odvahu vlastnú „pravdu“ vyhlasovať za lepšiu?!

J. Bošanská

Odpoveď našej redakcie

Milá pani.

Ďakujeme za vašu účasť na našom diele, ktoré nie je časťou verejnosti možno pochopené. Vela ľudí nám podobným spôsobom vyjadruje priazeň, vedia sa tiež rozhorčiť nad ľudskou obmedzenosťou či neprajnosťou. Ťažko niekomu vysvetliť, že keď praješ druhému, dopraješ aj samému sebe. Ako nadeľuješ druhému, aj tebe bude nadené. Náš kresťan ešte netuší, aký bič si na seba ušil, no dôležité je, že mnohí už vedia čo to znamená. Nechtiac sa náš milý kresťan, obetoval aby ukázal nám ostatným, že táto cesta vedie najskôr do vlastného pekla. Takže vďaka aj za to.

Tento „kresťan“ aspoň svoj názor vyjadril verejne (máme aj jeho telefónne číslo), no mnoho ľudí je často zaujatých podobnými názormi a tvária sa ako keby nič. Títo ľudia sú horší od spomínaného, lebo nemajú ani odvahu a chuť vyjadriť svoj názor. Sú naočkovaní svojou posadnutosťou, no strach im nedovolí verejne či skryto sa prezentovať. Týchto ľudí je mnoho, prezradí ich len letmá poznámka, ako: „všetkých iných ako on, treba vyvraždiť“!, poznáme ich po ironických úsmevoch na ich nemých tvárach. Poznáme ich po arogantnom správaní, nekomentujú nič, spravidla sa tvária, že sa ich to vôbec netýka, že oni sú mimo, oni sa venujú dôležitejším problémom. Darom by im niekto pripomínal, že to je aj ich problém. Malá ľudská bieda vytvára spoločnú ľudskú biedu, a náš milý nevšímavec a arogantný alibista netuší, že do spoločného mešca prispel len ďalšou svojou biedou. Jeho duchovná bieda prispieva aj jeho biede fyzickej, a tak často hromzí na štát, politikov a inštitúcie, ktoré aj naďalej ukrajújú s jeho doterajšieho koláčika.

Je pravdou, že niekedy je dobré zobrať bič, ako to dávno urobil Ježiš. Nie je populárne a príjemné na niekoho vyťahovať biče. Pri tejto forme spravidla všetci kapitulujeme a stávame sa svorne alibistami. Väčšinou bičujeme nesprávne objekty, a tie ktoré by si to zaslúžili naopak chválime do samého neba. Chce to veľkú silu, použiť aj tento osvedčený prostriedok.

Takže milý kresťan ktorý nám zariaduje zbúranie kempu, dostal ste upozornenie od našej čitateľky a verte, že podobný názor zdieľa množstvo iných ľudí. Keby sa chcel poučiť od dobrých rád našej čitateľky, bolo by to pre neho osobne veľmi dobré. Ak sa niekomu jej rady nezdarujú, určite ich chápu mnohí iní, a to je dobré pre nás všetkých.

Redakcia PPŽ

„Feták“ s dušou človeka

Zhodou okolností sa nám dostalo do rúk pár zapísaných zošitov, ktoré autenticky zachytávajú každodenný beh nielen životných situácií, ale aj myšlienok a dojmov, ktoré sa viažu k osobe mladého človeka z jedného mesta na strednom Slovensku. Jedná sa o mladého muža, ktorý sa pohybuje v spoločnosti iných mladých ľudí, ktorí sú v radoch bežnej verejnosti často označovaní trochu ako „asociáli“.

Či už z dôvodov takých alebo onakých, tento mladý človek sa pod pojem „asociál“ (ten, kto porušuje práva a záujmy spoločnosti – slovník cudzích slov) zapisuje hlavne svojím neštandardným výzorom (účes tzv. „dredy“), nezamestnanosťou, nezvyklým trávením svojho času v skupine partie rovnakých záujmov (vandrovanie po prírode Slovenska aj Čiech) a celkovou svojou individualitou, ktorú sa nebojí otvorene prezentovať medzi ľuďmi. Nemá teda nič spoločné s kruhmi, ktoré sa zvyknú označovať ako agresívne, kriminálne živly... Naopak, jeho postoj k životu je mierumilovný a naplnený hľadáním seba samého často meditatívnu formou. Jediným jeho „hriechom“, ktorý by mu dnešná spoločnosť mohla juridicky vyčítať je jeho sporadická konzumácia kanabisu, čiže v laickej reči povedané – fajčenie marihuany...

Naša redakcia v tomto prípade nechce zaujímať žiadny postoj k uvedeným skutočnostiam, odsudzovať ani súhlasiť. Uvedené fakty slúžia len ako orientačné informácie k nasledujúcemu textu. V spomínaných „denníkoch“ sa totiž nachádzajú vyjadrené myšlienky, ktoré vznikli na základe vlastných skúseností, dojmov a pocitov tohto nemenovaného človeka a zachytávajú postrehy širokého rozsahu. Sme toho názoru, že samé osebe – odhliadnuc od ich autora-stvoriteľa – majú nemalú hodnotu svojou hĺbkou a kvalitou obsahu. Ak Ťa, milý čitateľ, neoslovia po žiadnej stránke, veríme, že poslúžia aspoň k rozšíreniu Tvojho názoru na ľudí ktorých mnohí vnímajú ako iných, medzi ktorými je nemalo aj takých, ktorí vnímajú, cítia a premýšľajú, túžia po kráse, láske a obýčanom šťastí dokonca aj – cez Boha. Veru, každý jeden z nás, či je pod kravatou, feták alebo bezdomovec, máme dušu, v ktorej sa nachádza svetlo čistej Lásky. O tom niet pochyb. Rozdiel je len v tom, nakoľko mu dáme šancu svietiť.

Myšlienky sú citované originálne, bez zásahu a úpravy redakcie. Posudzovanie pravopisu by nemalo byť uprednostňované pred obsahom textu. Za pochopenie ďakujeme.

„Nezáleží na tom, čo robíš, len naplno prežívaj, všetko príde samé!“

„Mám rád ľudí, ktorí ma majú radi ale viacej tých, ktorí ma nemajú radi. Takto prekonávam strach z ublíženia Lásky“

„Blahoslavený je ten, kto neočakáva nič, lebo nebude sklamaný“

„Boh pomáha tam kde si človek pomáha sám – Boh je v nás!“

„Konfliktu sa dá vždy zabrániť!“

„Chcem pomáhať ľuďom, snád spevom, mlčanlivosťou, pochopením...“

„Som šťastný, že sú na svete ľudia zbláznený tým správnym smerom.“

„Vzťah môže byť úspešný len vtedy, keď sa obaja cítia spolu bohatšie ako každý sám. Počiatočná väšeň sa postupne zmení na hlboké priateľstvo. Kto pozná toto tajomstvo, vie o láske všetko“

„Od nikoho nechcem nič čo nemôžem vrátiť“

„Snažme sa byť hercami! Prosím Mímika, Gestá, Živosť, bdelosť, hravosť! Doprajme druhému šťastie krásy a pôvabu. Život bude krajší!“

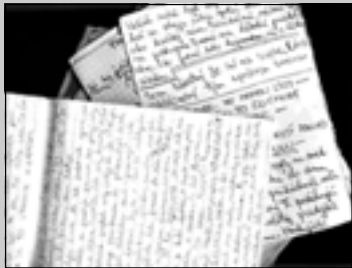
„Dokázat vyjadriť svoje city be toho aby si musel hovoriť, to je umenie lásky.“

„Podstatné je vedieť sa na seba kriticky pozrieť a triezvo pozrieť. Iba tak sa môže to zlé pretvárať na dobré!“

„Človek nemá innú cestu ako tú, ktorá k vnútornému sebazdokonaleniu.“

„Ako môžu národy existovať v mieri, keď ľudia nedokážu žiť v mieri sami so sebou?“

„Pravdu máte v sebe, naučte sa počúvať svoj vnútorný hlas.“

DOM NONSTOP OTVORENÝCH DVERÍ

Dnes sme boli s našim skromným, redakčným štábom na jednej návšteve v Ružomberku. Nikto nás nepozval, pozvali sme sa sami, prišli sme teda neohlásení, a - čuduj sa svete - aj keď v bežnom pracovnom čase, nájomníkov sme všetkých našli doma, dokonca sme nemuseli ani klopať, dvere sme našli otvorené dokorán. Na prvý pohľad bolo jasné, že táto skutočnosť je tu úplnou samozrejmosťou. Možno to bolo spôsobené tým, že tento „dom“ nijaké dvere nemal. Vchádzali sme totiž do obytného priestoru ružomerských bezdomovcov, pod most, do zóny teplovzdušného potrubia. Podivné pomery 21. storočia, v srdci Európy, medzi členmi hrdej Európskej Únie.

Na provizórnom variči bublal obed - huby. „Príborník“ s kuchynským riadom - plný podnos položený voľne na tráve. V kamennom výklenku pod nosníkom mosta umiestnená „spálňa“ - pár neoblečených paplónov a špinavých kusov vlnenej látky, ktoré sa niekedy, dávno, možno mohli nazývať dekami. Tri rozhegané stoličky, niečo ako stôl, doplnok tohto obydľia ako pripomienka ľudskej prítulnosti - zatúlaný psík, dožadujúci sa neustále mojej priazne. A neustály hluk prechádzajúcich áut, pár metrov nad našimi hlavami. Takto videli tento „interiér“ moje oči, zvyknuté na život v civilizovanom, útulnom, panelákovom byte. Nuž, pokusom o objektívitu musím predpokladať, že trvalí nájomníci tohto priestoru vidia toto všetko v inom svetle a hodnotách. Napokon - ako inak, je to ich jediný majetok.

Nechajme však veci, a poďme k ľudským bytostiam, ktoré tu žijú dni svojho života. 24-ročný mladík, 30-ročný muž a 55-ročný zrelý pán, tri osudy fyzicky zdravých ľudí, spolubývajúcich pod mostom. Ako a prečo? Stručne: najmladší mládenec, s neukončenou priemyslovkou, vychovávaný pri starej matke, ktorá zomrela na rakovinu. Potom presun do domu vlastnej matky, kde bol alkohol na stole častejšie, ako chlieb. Hádka s otčimom, nutnosť odchodu, ale nebolo kam... Medzitým pracoval pri zväzani dreva v Lesoch. Z tohto titulu bolo nutné založiť si vlastnú živnosť, k čomu mal snahu aj ochotu, ale pre dávnejší zápis v registri trestov (ukončená podmienka) nemal šancu obdržať potrebné povolenie. Bez domova, bez práce, ocitol sa tu. Prijemný, sympatický človek, nebudil dojem, že sem patrí, že by si to bol zaslúžil.

Druhý člen tohto originálneho tímu, 30 ročný, tichý muž, pôsobiaci trochu plachým dojmom, s ukončenou maturitou. Pochádza z Kysuckého Nového Mesta. Mával normálny domov spolu s matkou a bratom. Keď mama ochorela a musela do nemocnice, brat prestal platiť pravidelný nájom a tak o byt prišli. On sám bol medzičasom vo výkone trestu a keď sa vrátil - nebolo kam. Už pár rokov nosí titul bezdomovec. Čo by si prijal? Celkom skromnú vec: keby bola

práca, tak ako kedysi, vo fabrike, možnosť ubytovania na slobodárni, vedel by sa inak tešiť zo života. (Nuž, dnešný svet nerád vidí nostalgiu za niektorými výhodami minulého režimu. Možno som mala daného muža upozorniť, aby si viac vážil prednosti režimu dnešného, keď máme otvorené hranice, Persily a Weisser-Riesery, trhové hospodárstvo, hypotéky a vysnívanú demokraciu - ako je len možné, že to niekto nevie oceeniť!...)

Tretí, 55-ročný Ivan, bol pre nás najzhorovčivejší a tak Vám predkladáme jeho osobnú výpoveď.

Otázka: - Povedzte nám, ako ste sa dostal do tejto situácie?

Odpoveď: - No viete, tak trochu aj vlastnou vinou. Bol som ženatý, dnes mám tri dospelé dcéry. Najmladšia mi práve ukončila vysokú školu v Košiciach a myslím, že je niekde v Anglicku. (Nedala sa prehliadnuť hrdosť, s akou tieto slová hovoril. Dôkaz toho, že ani v tejto pozícii nestratil zmysel pre hodnoty, ktoré sú jemu samému nedostupné - poz. redakcie) Ja som sa dostal na tri roky do výkonu trestu, manželka v tom čase podala žiadosť na rozvod. Keď som sa vrátil, bol som rozvedený. Dostal som od mesta garsónku, nehovorím, že som zostal bez šance, ale, viete, o tú som časom tiež prišiel, lebo som neplatil. Tak som sa ocitol tu, ale nehádzem za to vinu na nikoho iného, mám na tom svoj vlastný podiel.

Otázka: - Ako dlho tu už máte „trvalý pobyt“?

Odpoveď: - Tu pod mostom bývam už dva roky, ale bojíam sa, že nás aj odiaľto vyženú. No kde pôjdem??

Otázka: - Akú máte školu?

Odpoveď: Ja mám ukončenú priemyslovku a dlho som pracoval pri letectve. Bol som tiež 7 rokov v uránových baniach, ja som už teraz vlastne mal byť na predčasnom dôchodku. Ale pomenili si zákony, ako sa im chcel, tak teraz musím ešte 2 roky čakať. No a inak, vidíte, aha, teraz som prišiel z kontajnerov, z tohto tu zijeme. (Ukázal na igelitky plné zošúverených papriek a zmáknutých paradajok, ktoré jeho spolubývajúcí krájali k uduseným hubám).

Otázka: - Nedostávate žiadnu podporu?

Odpoveď: - **Dostávam sociálnu podporu 1 500 korún, ale čo to je, to je za týždeň preč!**... (Dalo by sa polemizovať, ale nechajme tak - poz. redakcie).

Otázka: - A odkiaľ máte vodu na pitie? Tečie Vám tu síce „za oknami“ Váh, ale voda z neho sa piť nedá!

Odpoveď: - **Podte, ukážem Vám, odkiaľ pijeme vodu.** (Vedie nás pár krokov, pri brehu Váhu, vode spenenej nečistotami, vyviera slabý pramienok) - **Túto vodu pijeme, zatiaľ sme zdraví, ale čo by na to povedali hygienici, keby ju podrobili skúškam, to je otázne!**

Otázka: Povedzte nám ešte na záver, čo máte na srdci, Ivan.

Odpoveď: - *Viete, keď som oslavoval v 89. roku revolúciu, rozhodne som si nemyslel, že tá demokracia bude vyzerať takto! Ja som bol dvakrát na robotách v Bratislave, aj v Prahe, ťažko som robil na stavbe celý deň, doteraz som nevidel ani korunu z výplaty! Samá súkromná firma, to nám popredkladali nevyplatené faktúry a čo ja viem aké dlhy že majú, že preto nás zatiaľ nemôžu vyplatiť! Za stravu a nocľah som takto robil ako otrok a to nie len ja, aj moji kamaráti majú také skúsenosti. Dnes sa neoplatí hľadať robotu. Lebo takým pánom podnikateľom sa aj tak nič nestane, lebo robotu by chcel každý, ale zaplatiť nemá kto! 25-roční chlapi, mladí sopliaci, majú milióny, ako mohli prísť k toľkým peniazom?! A pre nás nie je možné zriadiť ani lacný azylový dom, kde by sme sa mohli umyť, či v zime prespať pod dekou...*

Otázky na telo, oprávnené z pohľadu týchto ľudí, na ktoré sme ale veľmi ťažko hľadali uspokojivé odpovede. Rozhodli sme sa zísť za niekým, kto by mohol, možno aspoň čiastočne, na niektoré otázky poznať odpovede. Za tým účelom sme sa následne presunuli na Mestský úrad mesta Ružomberok, svoj čas nám bol ochotný venovať JUDr. Juraj Slašťan, prednosta MsÚ. Jeho odpovede na naše zvedavé otázky Vám taktiež ponúkame nasledovne:

Otázka: - Pán prednosta, navštívili sme pár „vašich“ bezdomovcov v teplovzdušnom kanáli pod mostom. V tej súvislosti by sme chceli počuť Váš názor, ako a či dostatočne mesto Ružomberok sa zaoberá aj touto otázkou, aké máte prípadné formy riešenia do blízkej aj vzdialenejšej budúcnosti.

Odpoveď: - *Myslím, že dosť veľa sa robí pre týchto bezdomovcov, resp. pre ľudí, ktorí nemajú na splácanie bytov a z toho titulu sú deložovaní z ich bytov. Napr. na Žilinskej ceste máme pár jednoizbových bytov, práve pre takéto prípady. Takže pokiaľ sa jedná o jedincov, ktorí aspoň majú nejaký malý príjem, napr. zo sociálnych zdrojov, snažíme sa im týmto spôsobom pomôcť. Ale viete sami, že sú aj značne neprispôsobivé typy týchto ľudí, ktorí, aj keby ste im dali možnosť dôstojného ubytovania ap., oni sú už natoľko zvyknutí na ich spôsob života, že sa tak či tak, opäť vracajú do tých svojich kanálov a na podobné miesta. My sa síce snažíme kanále udržiavať a týmto ľuďom zakážeme sa tam zdržiavať, ale vidíte, po čase sa tam ocitnú znova.*

Otázka: - Pokiaľ robíte isté opatrenia, aby sa týmto ľuďom zabránilo zdržiavať sa na spomínaných miestach, ponúkate im nejakú inú, náhradnú alternatívu, kde môžu prespať, zdržovať sa? Alebo čo očakávate, že kam pôjdu títo ľudia, do lesa, iného mesta, alebo na inú planétu? Neuvažovali ste o nejakom provizórnom zariadení, kde by sa mohli uchýliť práve aj tieto celkom neprispôsobivé typy, ktoré, zaiste tiež majú aspoň minimálny záujem o základné ľudské potreby, napr. umyť sa, vyspať sa v zime pod dekou ap.? Možno niečo na spôsob Verejného Martinského kempu, kde si

bezdomovci svojpomocne budujú akési útočisko pre nutné zabezpečenie svojej existencie?

Odpoveď: - *Viete, s takýmito zariadeniami je to veľmi ožehavá téma. Ako som už spomenul napr. naše jednoizbové bunky na Žilinskej ceste, myslím, je ich 24, viete, to všetko stojí nemalé finančné prostriedky. Tam je potrebné, aby to malo aspoň základné hygienické podmienky, aby tam bolo WC, voda, aby to malo posteľ atď., to sú obrovské náklady. Rozpočet mesta, ale*

Odvrátená tvár spoločnosti

každej obce, je v súčasnosti tak napätý, že riešenie týchto problémov je veľmi sťažené. V každom prípade mesto, teda aj primátor mesta, trvá na tom, aby sa aj pre týchto ľudí vybudovali určité podmienky, aby sme ich nemuseli vídať po kanáloch. Ale na druhej strane, pozrite sa, každé ráno cestou do práce vidím toho istého bezdomovca, ako stojí tu neďaleko na rohu, v zime, v daždi... Konkrétne on, doštal už dva krát ubytovanie, jednoizbový byt, aj samostatnú bunku, ale to ste mali vidieť, ako to bolo v oboch prípadoch zdevastované! Takže isté typy ľudí už ako keby ani nemali záujem o takýto druh pomoci, to je potom ťažko riešiť. Ale ak by ste mali nejakú dobrú myšlienku, ako spomenutý kemp v Martine, sme otvorení prijať každý dobrý návrh, pokiaľ bude realizovateľný a prinesie pozitívne výsledky.

Približne s takýmito slovami na záver sme odchádzali od prednostu MsÚ v Ružomberku. Dalo by sa povedať – vcelku prístupná reakcia. Ibaže v nás zostal malý pocit akéhosi nepochopenia. Dávame si otázku: Je skutočne riešením, pre týchto ľudí, zriadenie a výstavba tzv. sociálnych „bytov“? Je nevyhnutné, aby mestá investovali nemalé finančné prostriedky na objekty, ktoré musia podľa noriem spĺňať určité sociálne podmienky? Zaisťujú, aj táto cesta je cesta dobrá. Ale pravdepodobne nie pre ľudí, ktorí sa už ocitli na tom najspodnejšom dne (ako nazvať inak miesta pod mostom?...), ktorí celkom vedome dávajú najavo, že priveľký „luxus“ ich viac obmedzuje, ako vyhovuje. Ktorí už nemajú snahu zo svojich minimálnych (alebo takmer žiadnych) sociálnych príjmov platiť malé, ale predsa stále nejaké, mesačné nájmy, ktorí už nestoja o hygienické splachovacie zariadenie, lebo nemajú záujem ho udržiavať.... Znie to

katastrofálne, ale aj takáto skupina ľudí už u nás existuje.

Čím je spôsobená ich apatia a takýto prístup k životu, je vec druhá. Je teda zmysluplné riešenie, pristupovať k takýmto ľuďom s podmienkou: „buď vezmeš toto, alebo nič, ale pod mostom zostať nemôžeš!“? Takýchto ľudí neprinúti nikto platiť nájom, takýto ľudia už potrebujú istú dávku voľného priestoru okolo seba. Takýmto ľuďom stačí latrina, príležitostné miesto na umytie. Stačí im veľmi málo, oveľa menej, ako sa im chce ponúknuť. Ale čo ešte stále potrebujú, to je teplá deka v zimných mrazoch, aspoň jedna teplá polievka za deň, len trošku príjemnejšiu strechu nad hlavou, ako je klenba mosta, vedomie, že sa môžu kedykoľvek vrátiť na skromné miesto, odkiaľ ich nikto nevyženie a kde sa nežiada od nich platiť. (možno táto poznámka podráždí všetkých pracujúcich ľudí, čo musia za všetko poctivo platiť, ale – nebudme neludskí, nikto z nás, by nechcel takéto výhody ani zadarmo. Žime a nechajme žiť.) Niečo podobné na tento spôsob „zariadenia“ práve funguje v Martinskom verejnom kempu. Jeho obyvatelia sú nadmieru nielen spokojní, ale aj vďační! Mesto to zatiaľ nestálo ani korunu (odhliadnuc od množstva energie, ktoré vynakladá na jeho zrušenie.)

Takže pripadá nám na mieste otázka: keď sa niečo „rieši“, koná sa to skutočne s hlbokým úmyslom, daný problém aj vyriešiť, alebo sa koná len preto, aby sa preukázala nejaká činnosť....?. No, nechceme zase až tak kritizovať, lebo aj malá snaha je lepšia ako žiadna, ale na vlastný pohľad rozhodne právo máme. A viete, čo by bolo asi celkom najideálnejšie? Nuž spýtať sa daného „problému“, ako by sa riešil sám! Lebo napriek všetkým predsudkom, krajným predstavám, smutnej skutočnosti a fámam, ani tí ľudia s pod mosta nie sú ešte celkom bezprizorní, vedia najlepšie, aké málo by im stačilo, a kde a ako by sa to urobiť mohlo. Sú skutočne nenároční a na rozdiel od našich zodpovedných Orgánov spoza kancelárskeho stola, dalo by sa povedať, že v súvislosti s touto ich záležitosťou, sú do veľkej miery aj objektívni. Možno by sa touto cestou našlo riešenie, vhodné pre všetky strany, skôr, ako by sme sa všetci nazdali. Ale k tomu je potrebná aspoň dvojnásobná miera dobrej vôle. A práve tej, bohužiaľ, nie vždy je dostatok.

Milí čitatelia,

účelom nášho článku nie je ani kritizovať, ani spievať súcitné ódy na bezdomovcov, moralizovať, ani zatracovať. Chceli sme sa len podeliť o našu skúsenosť a priblížiť Vám trošku ďalší pohľad na živú problematiku dnešnej doby. A tiež, pre tých, ktorí radšej pridávajú do kroku, alebo z dialky obídu miesto, kde by sa prípadne nejaký „sociál“ mohol vyskytnúť, sme chceli na troch originálnych prípadoch znova ukázať, že ani v tých najspodnejších, temných podmienkach, sa nepohybujú žiadne neludské živočích, ale bytost menom človek. Sú akí sú, boli akí boli, fakt je, že žijú medzi nami, aj keď ich nevidno. Tak či tak je život krásny práve preto, že je taký pestrý. Patria do jeho palety.

Zhovárala a reportáž zostavila

Jarka Avalon

MILÉ POETICKÉ * DUŠE SLOVANOV

* Slovenské detské dušičky *

... tak ako Abeceda od „A“, k svojmu „Z-et“, sa blíži, nech stále ruka matky, ota a učiteľka láskavo detskú ruku a dušu v ochrane drží... už zvoní zvončeky v škole, už blíži sa Veľký Prváčik, do studenej lavice prvýkrát si zasaďme tašku, ceruzku, pero, farbičky a zošity, všetko novotou vonia, skutočné zvončeky v škole sú Deti, detské hlásky kedy len chcú – zvoní, doprajme im tú Slobodu zvonenia... na čistý papier, čistý ako Nebo, padajú teplé slzy, malá detská rúčka pero krčovitito drží, slzy s atramentom sú zmiešané... bledo - modré more slz... a škola diktuje: „Uč sa! Trp..., uč sa! trp!...“

V takzvanom dospeláckom svete už odzvonilo, napríklad športovej olympiáde, tomu takzvanému športovému duchu súťaživosti, ktorý je vraj v každom z nás... a výsledky sa povýšili na...“ to najdôležitejšie v živote toho-ktorého športovca a hymny jeho krajiny, nepričetné prejavy vraj radosti, zdrviujúce prejavy prehry, politické zákulisné triky a presuny zlatých a nezlatoých stupienkov tzv. víťazov, fanatikov, dopingových dilerov...“

To sme ozaj zabudli, že STVORITEL * BOH je na Prvom mieste, vždy a všade...!

Aby neprišlo k omylu, aby som sa tu nevystatoval s akousi morálkou, pretože aj ja som podľahol takzvanému -fandeni- a to všetkým Slováckym, Balkánskym, Ázijským, Africkým, Arabským a Juhoamerickým krajinám a nie pre – proteínovaným a silikonovým „červeným pruhom a modrým hviezdikám z USA,“

... počujem zvonenie vnútorného Sveta, teplo...až horúčosť ma oblieva, keď chladný dážď porobu odplavuje a čistý krištáľový hlahol nebeských zvonov rozochvieva vzduch, Hor sa! Hora sa! za Slobodu, nuž zvoň zvonček Ježiškovej Hviezdičky...

Čistej drevenej Slovenskej zvoničky... zvoň Big Ben aj cár Kalakol, svet potrebuje čistý, neprasknutý zvon, krištáľový hlahol... nech vytrvale zvoní... by nastali naše ľudské prebudenia z ťažkého spánku...

Na ceste do pekla kráča diktatúra aj tzv. demokracia... celý spolitizovaný svet, postupne dejiny vrhá do doby jaskýň... kamenných liet.

...prebudený je spev v tóninách vtákov aj spevákov laikov... v zvoneniach nedelných zvonov, v plačoch huslí... podvečerných nárekov bezdomovcov, detských duší hláskov, v mlčaní Hviezd...aj potok je prebudený už milióny liet... zurčí v rieke... a mohutná rieka s potokmi hučí vo vlnách mora...

Nech zazvoní vo všetkých školách, bytoch a domoch pustých aj obývaných, v úradoch a vládnych kanceláriách... nech stíši sa myseľ v „mecných hlavách,“ nech počuje to nádherné Ticha zvonenie každé ľudské Srdce... pretože ticho je vlastné ľudskému rodu...

Ticho je stále tak, tak veľmi blízko, pripravené ozvať sa v každom z nás ***

**** NECH OZAJ SVITÁ SLOVANOM NA TICHŠIE ČASY ****

V Poprade 30082004, 7.00 ráno * Doma v Domove * JOŠI *

Naši milí čitatelia!

Od teraz ponúkame možnosť všetkým, ktorým sa nechce sadat k pc a písať e-mail, písať listy a chodiť s nimi na poštu, všetkým, ktorí nechcú zdvihnúť telefón a hovoriť, ALE napriek tomu majú na jazyku pripomienku, kritiku, chválu či čokoľvek, čo súvisí s našim časopisom PPŽ a s čím sa chcú s našou redakciou podeliť. Stačí poslať SMS ma číslo našej redakcie, s tým, čo Vám leží na srdci. Od budúceho čísla budeme všetky prijaté SMS správy publikovať v novej rubrike nášho časopisu pod názvom SMS FÓRUM - bez nášho komentára. (Prípadnú odozvu na jednotlivé SMS z čitateľskej verejnosti sa budeme snažiť následne uverejniť tiež.)

tel. č. redakcie: 0908 085 758

Bodlačie Dr. Aga

Lahko je byť spravodlivým, keď nieť čo deliť.

Čert nespí. Zato anjel strážny si občas zadrieme.

Ak nemôžete prekročiť svoj tieň, počkajte až zjde slnko.

Dnes Vám nedá nikto za pravdu. Iba ak po papuli...

Najväčšie špinavosti sa robia pri očiste vlastných radov.

Sú veci dôležitejšie ako peniaze. Ibaže na ne nemáme.

Všetko je u nás prevalcované, a zbojnícke chodníčky dokonca vydláždené.

Človek je kováčom svojho šťastia, ale neraz sa klepne kladivom po prstoch.

V kolektíve je obľúbený iba ten, komu neni čo závidieť.

Spanilá jazda je, keď vodič zaspí za volantom.

Hlupák ktorý dokáže zo svojej hlúposti faziť, nie je až taký hlupák!

Kolko nezmyslov musí človek urobiť, aby pochopil zmysel života!

Nádej zomiera posledná, ale ľudská hlúposť je nesmrteľná.

Človek sa musí veľa učiť, aby pochopil, že je hlúpy.

Nemalujte čerta na stenu, stačí si zapnúť televízor.

Kým sa človek neožení, ani si neuvedomí, že je masochista.

U nás je život životunebezpečný. Ženu dokážu potešiť aj vrásky na tvári inej ženy.

Najkrajšie vidia budúcnosť tí, čo si nedovídia na špičku nosa.

Parlament by sociálne dávky nahradil dávkami z gulometu.

Ak chcete ušetriť doma za elektrinu, choďte do krčmy.

Čo prepíšeš, to ti nikto nezoberie. Demokracia je, keď milicionárov vystriedali milionári.

„Desiatky“ ktoré odvádzam štátu, nás privádzajú na psí tridsiatok.

Každý národ nesie svoj kríž, a Slováci dvojkriž.

Človek sa teší zo života, nezamestnaný zo zivorenia.

Ak je život boj, tak u nás je boj o prežitie.

Kde končí ľudský rozum, za čína parlamentná logika.

Nejeden politik je ako poklad - len kopat a kopat.

Pred nežnou sme sa mali zle. Teraz sa máme dobre. Ale hádam by bolo lepšie, keby sme sa mali horšie.

Je to nadaný autor. Každý mu nadáva.

Bližšia košela ako kabát, ale holú riť nám nezakryje.

Na Slovensku je aj modré z neba čierne.

Pre Slovensko je normálne, že nič nie je normálne.

Papier veľa znesie, ale na slovenského dôchodcu nemá!

Len človek s pevným zdravím vydrží byť neustále chorý.

Povedz mi s kým spíš, a ja ti poviem, od koho dostaneš po papuli.

Váš Dr. Aga

Pohľad na kemp

PODAKOVANIE

Ďakujeme všetkým ľuďom dobrej vôle za trpezlivosť pri distribúcii časopisu Priestor pre život.

Priestor pre život

Vydáva OZ Proces-3, Kratinova 11, 036 08 Martin 8, tel.043/4285653, mobil: 0908 085 758. Vychádza vo vydavateľstve

DELTA - Skalka nad Váhom, e-mail:delta@naex.sk. Registrácia: MK SR 2879/2002, ISSN 1336-4170. Šéfredaktor: Daniel Diškaneč, redaktor: Jarmila Avalon, e-mail: proces3@post.sk. © DELTA